

Alkotmánybíróság
Dr. Bitskey Botond főtitkár úrnak
1015 Budapest
Donáti u. 35-45.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG		Tárgy: alkotmányjogi panasz
Ügyszám:	IV/373-6/2014	Ügyszám: 5A 0650/174/MA
		Hív. szám: IV/373-4/2014
		Melléletek: - db
Érkezett:	2014 MÁJ 30.	Budapest, 2014.05.26.
Példány:	1	Küldési mód:
Melléklet:	0 db	<i>Handwritten signature</i>

Tisztelt Alkotmánybíróság!
Tisztelt Főtitkár Úr!

Hivatkozással a IV/373-4/2014. ügyszámon 2014. április 30-án érkezett - az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (Abtv.) 52. § (1) és (1b) bekezdése szerinti hiánypótlásra felhívó - levelére az alábbiakban reagálok és a [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] (továbbiakban: Társaság) képviseletében előterjesztett alkotmányjogi panasz indítványomat a következőkkel egészítem ki.

I. Az Alaptörvényt sértő felülvizsgálati kérelmet elutasító végzésről

Előző beadványomban kértem a T. Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria – mint felülvizsgálati bíróság – Pfv.I.20.538/2013/2. számú 2013. november 27-én meghozott és társaságunk által 2014. január 2-án kézhez vett végzésének alaptörvény-ellenességét, és semmisítse meg azt, mivel e végzés sérti az Alaptörvényt

- B) cikk (1) bekezdésébe foglalt jogállamiság elvéből fakadó jogbiztonsághoz való jogot.

Alkotmányjogi panaszomat az Alaptörvény XXVIII. cikk (7), a 25. cikk (3) bekezdése és 28. cikke vonatkozásában visszavonom, ezen alaptörvényi rendelkezésekre beadványom kapcsán a későbbiek folyamán érintőlegesen térnék ki.

A Kúria a Pfv.I.20.538./2013/2. számon meghozott felülvizsgálati kérelmet elutasító végzését - álláspontom szerint - jogszabály által nem egyértelműen meghatározott körülményre alapozza, ezáltal a megfelelő eljárásjogi garanciákat nélkülözi: azaz a Pp. 271. §-a (1) bekezdésének l) pontja értelmében „*nincs helye felülvizsgálatnak, ha azt törvény kizárja*”; és az elutasító végzés indokolása azzal folytatja, hogy ideértve azt az esetet is, amikor a felülvizsgálatot a törvény rendelkezései nem teszik lehetővé.

Az alkotmányjogi szempontból kifogásolt végzés fent idézett indokolása kapcsán szeretném felhívni a Tisztelt Alkotmánybíróság figyelmét a bírósági végrehajtásról szóló 1994. LIII. törvény (továbbiakban: Vht.) 224. §-ra, mely szerint „*a végrehajtható okiratok és a végrehajtás során hozott bírósági határozatok kijavítására és kiegészítésére, a fellebbezés és más jogorvoslatok előterjesztésének határidejére, a határidők elmulasztása miatt benyújtható igazolásra, valamint általában a jogorvoslatokkal összefüggő egyéb eljárási kérdésekre a Pp. rendelkezéseit kell megfelelően alkalmazni*”. A Vht. tehát e rendelkezésében utal a végrehajtás során meghozott határozatok kapcsán igénybe vehető jogorvoslatok, ill. azokkal összefüggő egyéb eljárási kérdések esetén alkalmazandó a polgári peres eljárásokról szóló 1952. évi III. törvény bekezdéseinek háttérszabályként történő alkalmazására.

A Vht. 224. § (2) bekezdése – ismét a Pp-re mint háttérszabályra való utalásként - azt is kimondja, hogy a felülvizsgálati kérelem benyújtására és elbírálására a Pp. XIV. fejezetének 270-275/B. §-ának rendelkezései megfelelően irányadók.

A jelen esetben háttérszabályként alkalmazandó polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (továbbiakban: Pp.) 270. §-ának (2) bekezdése értelmében „a jogerős ítélet vagy az ügy érdemében hozott jogerős végzés felülvizsgálatát a Kúriától - jogszabálysértésre hivatkozással - a fél, a beavatkozó, valamint a rendelkezés reá vonatkozó része ellen az kérheti, akire a határozat rendelkezést tartalmaz”.

A Pp. 271. § (1)-(4) bekezdései pedig kifejezetten nevesítik, hogy mely határozatok esetén nincs helye felülvizsgálati kérelemnek. E rendelkezéseket átolvasva a törvény betűjéből az következik, hogy jogszabálysértés esetén minden, a fentiekén kívüli esetben helye van a felülvizsgálatnak mint rendkívüli jogorvoslati lehetőség igénybe vételének.

A Pp. keretében történő felülvizsgálati kérelemmel kapcsolatos további részleteket a Pp. 271. § (1) bekezdésének 1) pontja egyértelműen és konkrétan tisztázza, mely szerint „*nincs helye felülvizsgálati kérelemnek, ha azt törvény kizárja*”.

A Vht. nem tartalmaz a felülvizsgálat vonatkozásában kizáró rendelkezést.

Sőt, az előzőekkel ellentétben a Vht. 214. §-a a végrehajtás elrendelésével kapcsolatosan tételesen meghatározza azt a néhány, másodfokon jogerőre emelkedett végzést (konkrétan: külföldi határozat végrehajtási tanúsítvánnyal való ellátásáról, illetőleg végrehajtásának elrendeléséről döntött), amelyek támadhatók felülvizsgálati kérelemmel.

Teljesen más a helyzet azonban a végrehajtás foganatosítását érintő végzésekkel kapcsolatban: erre vonatkozóan korábban a Vht. 219. §-a tartalmazta a felülvizsgálattal megtámadható határozatokat. Ilyen volt az ingatlanárverés megsemmisítéséről döntő másodfokon jogerőre emelkedett bírósági végzések köre. Ezt a rendelkezést azonban a 2011. évi CLXXX. törvény 79. § m) pontja eltörölte, hatályon kívül helyezte. E jogszabály értelmében tehát a Vht. 219. §-a 2012. III. 16. napjától már nem hatályos.

A fent említett jogszabályi rendelkezésekre, különösen a Pp. 271. § (1) bekezdés 1) pontjára tekintettel a Kúria hivatkozott végzését az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében biztosított jobbiztonsághoz való jog szempontjából sérelmesnek tartom.

Az előzőekben felsorolt jogszabályi rendelkezéseket összevetve – álláspontom szerint - a felülvizsgálat igénybe vételének lehetőségére vonatkozóan a szabályozás nem egyértelmű, nem pontosan körülírt a végrehajtási eljárás során, ebből eredően a Kúria végzése is alaptörvényellenes, mely sérti a jogintézmény működésének előreláthatóságát, kiszámíthatóságát.

A Pp. 271. §-ának (1)-(4) bekezdései tételesen azon ügyek csoportját sorolják fel, ahol nincs helye felülvizsgálatnak.

A felülvizsgálat kizártságára vonatkozó 2002. január 1. napja előtti szabályozást kettősség jellemezte, mivel egyrészt maga a Pp. nevesítette annak egyes eseteit, másrészt pedig külön törvények is tartalmazhattak kizáró szabályokat.

A 2001. évi CV. törvény nyomán a felülvizsgálati eljárásnak minden ügyre kiterjedő, általános érvényűnek és egységesnek szánt szabályait a Pp. kívánta tartalmazni, ezért a Pp. 271. §-ában kimondta, hogy a felülvizsgálat kizárásáról is csak e törvény rendelkezhet. Ezért a fenti módosítás a külön jogszabályokból (pl. Ctv., Vbt., Csódtv.) a Pp.-be emelt több kizárási rendelkezést. Az a jogalkotói cél azonban, hogy az összes, a felülvizsgálat lehetőségét kizáró rendelkezés egy helyen, a Pp-ben szerepeljen, a 2001. évi CV. törvény nyomán nem valósult meg, és egyes esetekben nem

volt egyértelmű, hogy e rendkívüli jogorvoslat lehetősége rendelkezésre áll-e. Célszerű volt ezért a Pp. módosításával lehetővé tenni, hogy a **felülvizsgálatot a Pp-ben felsorolt tipikus esetek mellett más törvény is kizárhassa.**

A Pp. 271. § (1) l) pontja tehát a felülvizsgálat lehetőségének más törvényekben való kizárásának lehetőségéről beszél, miközben a Vht. fordított elvet követ: egyrészt visszautal a 224. § (1) valamint (2) bekezdésében a jogorvoslatok kapcsán a Pp-re mint háttérszabály alkalmazására, másrészt nem a felülvizsgálatból kizárt végrehajtási határozatokat nevesíti, hanem éppen fordítva: a Vht. 214. §-ában azt taglalja, hogy mely határozatok esetén van helye felülvizsgálatnak. Ezt a helyzetet bonyolítja tovább a Vht. 219. §-a, mely korábban a végrehajtás foganatosítása kapcsán meghozott bírósági határozatokkal szembeni felülvizsgálat lehetőségét taglalta, ugyanakkor az erre vonatkozó rendelkezés 2012. III. 16. napjától a korábbiakban leírtak szerint már nem hatályos.

Az Alkotmánybíróság 22/2012. (V.11.) AB határozata szerint „az újabb ügyekben felhasználhatja azokat az érveket, amelyeket az Alaptörvény hatályba lépése előtt hozott korábbi határozata az akkor elbírált alkotmányjogi kérdéssel összefüggésben tartalmazott, feltéve, hogy az Alaptörvény konkrét – az előző Alkotmányban foglaltakkal azonos vagy hasonló tartalmú – rendelkezései és értelmezési szabályai alapján ez lehetséges”.

Az Alkotmánybíróságnak az 1/1994. (I.7.) AB határozat óta követett gyakorlata szerint a felülvizsgálat rendkívüli jogorvoslat, olyan a rendes jogorvoslaton túlmutató többletlehetőség, amely az Alkotmány 57. § (5) bekezdésébe foglalt jogorvoslathoz való joggal – mint alapvető joggal - összefüggésbe nem hozható. Mivel a felülvizsgálat kérdése az alkotmányosan megkövetelt rendes jogorvoslaton túlmenő rendelkezés, **a törvényhozónak - egyéb alkotmányjogi rendelkezésekkel összhangban – teljes szabadságában áll ennek tartalmát és korlátait megállapítani.**

Noha az Alkotmánybíróság korábbi döntéseiben a **törvényhozás szabadságát hangsúlyozta a felülvizsgálat tartalmának és korlátainak meghatározásánál, nem zárta ki a felülvizsgálat jogintézményeinek, illetve egyes szabályainak más alkotmányos tételek alapján történő vizsgálatát.** Az 1/1994. (I.7.) AB határozat kifejezetten hangsúlyozta a más alkotmányos rendelkezésekkel való összhang biztosítását. Így azt is, hogy a felülvizsgálat, mint már biztosított jogorvoslat esetén, a jogorvoslathoz való jog a jogintézmény jogbiztonsági szempontú megítélése során vehető figyelembe.

Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdéséből eredő jogbiztonság követelménye magában foglalja **az egyes jogintézmények működésének előreláthatóságát és kiszámíthatóságát.** A 9/1992. (I. 30.) AB határozat szerint „a jogbiztonság nem csupán az egyes normák egyértelműségét követeli meg, de az egyes jogintézmények működésének kiszámíthatóságát is”.

A Pp-ben szabályozott felülvizsgálat rendszertanilag a Pp. Harmadik Rész, XIV. fejezetében található mint rendkívüli jogorvoslat. E jogorvoslati intézmény hagyományosan a jogszabálysértések kiküszöbölésének kivételes eszköze, rendkívüliségét az adja, hogy a jogerő beállta után is igénybe vehető. A felülvizsgálati kérelem a Pp. már hivatkozott 270. § (2) bekezdése szerint akkor terjeszthető elő, ha a felülvizsgálni kért határozat az ügy érdemi elbírálására kihatóan jogszabálysértő.

Habár a 42/2004. XI. 9.) AB határozat szerint a jogorvoslathoz való alkotmányos jog a rendkívüli jogorvoslati eszközök igénybe vételét (mint pl. felülvizsgálat) nem foglalja magába, mégis a

felülvizsgálat biztosításának lehetősége jelen ügyben és az előzőekben hivatkozottakra, valamint a bírósági végrehajtók és az alacsonyabb szintű bíróságok (későbbiekben kifejtésre kerülő) speciális kapcsolatára tekintettel alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés. A megoldásért kiáltó problémakör kifejezetten igényli, hogy a végrehajtás foganatosításával kapcsolatos, a végrehajtó eljárása elleni kifogás tárgyában meghozott másodfokú jogerős bírósági határozatok esetén rendkívüli jogorvoslati eszköz, különösen a legmagasabb szintű bírósági fórum által nyújtott felülvizsgálat igénybe vételére és ezzel együtt a jogalkalmazás egységének biztosítására is sor kerüljön.

Az Alkotmánybíróság szerint az alanyi jogok érvényesítésére szolgáló eljárási garanciák a jogbiztonság alkotmányos követelményéből erednek, szoros kapcsolatban állnak a jogegyenlőséggel és a törvény előtti egyenlőséggel is. **A megfelelő eljárási garanciák nélkül működő eljárásban ugyanis a jogbiztonság az, ami sérelmet szenved.** (75/1195. (XI. 21.) AB határozat). **Ezért alapvetőek a jogbiztonság követelménye szempontjából az eljárásjogi garanciák. Csakis formalizált eljárási szabályok megkövetelésével és betartásával működhetnek alkotmányosan a jogintézmények.**

Az Alkotmánybíróság által megfogalmazottak szerint a jogállamiság egyik alapvető követelménye, hogy a közhatalommal rendelkező szervek (így a bíróságok is) csak a jog által meghatározott keretek között fejthetik ki a tevékenységüket. (56/1991. XI. 8.) AB határozat). Ebből következően a jogbiztonság részét képezi az is, hogy a jogalkalmazói magatartás előre kiszámítható legyen.

A Kúria tehát a fent hivatkozott elutasító végzésével olyan ügyben tagadta meg a felülvizsgálati kérelem érdemi elbírálását, amelyben a felülvizsgálat lehetőségét **törvény nem zárta ki**, ez pedig – álláspontunk szerint - jogbizonytalanságot teremt, ami a jogbiztonsághoz való alapjog sérelmére vezet.

A 42/2004. (XI.9.) AB határozat kimondta azt is, hogy „az Alkotmányból kényszerítően nem következik a Pp-ben szabályozott felülvizsgálat jogintézményének szükségessége. A törvényességi óvást elbíráló 9/1992. (I.30.) AB határozat kiemelte, **hogy a jogorvoslati funkcióval összhangban kell – mindenki számára előrelátható és kiszámítható szabályokkal – a jogerő intézményét védeni.**

A jogállamiság lényeges eleme, hogy a törvénynek egyértelműen meg kell határoznia, mikor támadható meg egy bírósági határozat rendes fellebbezteli jogorvoslattal, illetve, hogy a jogerőssé vált határozat megtámadására milyen feltételek alapján van lehetőség, s hogy mikor következik be az az állapot, amikor a jogerős határozat már semmiféle jogorvoslattal nem támadható.

Fentieket összegezve: álláspontom szerint sem a bírósági végrehajtásról szóló törvény, sem a polgári perrendtartásról szóló törvény hivatkozott pontjai nem határozzák meg egyértelműen, hogy a végrehajtó intézkedése ellen emelt kifogás tárgyában másodfokon jogerőre emelkedett bírósági határozat felülvizsgálati kérelemmel támadható-e. Tekintve, hogy a jogbiztonsághoz való alapjog a rendkívüli jogorvoslati eszközök igénybe vételével kapcsolatban is kifejezetten megköveteli a megfelelő eljárásjogi garanciákat, mely szerint: a törvénynek egyértelműen meg kell határoznia, mikor támadható meg rendkívüli jogorvoslattal egy bírósági határozat, továbbá a jogerőssé vált határozat milyen feltételekkel támadható meg. Ezért **a Kúria jelen alkotmányjogi panasz indítványomat képező – felülvizsgálati kérelmet elutasító - végzése, mely a Pp. 271. § (1) bekezdésének 1) pontjára utaló jogszabályi hivatkozáson túl további, a hivatkozott törvényekből egyértelműen nem következő kiegészítést is tartalmaz, alaptörvény-ellenes. A jogbiztonsághoz való jog tartalmának az egyértelműen**

megfogalmazott jogszabályokkal egyidejűleg, az előre kiszámítható jogalkalmazói magatartás is részét képezi.

Ki kell emelnem, hogy jelen ügytől függetlenül a Kúria szintjén is megfogalmazódott az az alkotmányossági probléma, amelyet az alapvető jogok biztosának az AJB-210/2013. sz. ügyben (2013 májusában) készült jelentése is alátámaszt. Az ennek kapcsán folytatott vizsgálat eredményes befejezése érdekében az ombudsman megkeresésére a Kúria jelezte, hogy a végrehajtás elrendelése és foganatosítása során meghozott jogerős határozatok felülvizsgálatának lehetősége a Vht. hatálybalépésétől fokozatosan csökkent, s értelmezésük szerint miután a bírósági végrehajtással kapcsolatos és egyéb igazságügyi tárgyú törvények módosításáról szóló 2011. évi CLXXX. törvény 79. §-a 2012. március 16. napjától hatályon kívül helyezte a Vht. felülvizsgálati kérelem benyújtásának lehetőségét korlátozó 219. §-át, a végrehajtás foganatosítása során hozott egyetlen végzés ellen sincsen helye felülvizsgálatnak.

A hivatkozott AJB-jelentésbe foglaltak alapján **a Kúria elnöke szerint „a végrehajtás foganatosításával kapcsolatban a felülvizsgálat hiánya sérelmeket okoz, megszűnése több veszéllyel jár.** A Kúria kevésbé tudja teljesíteni egyik fontos feladatát – a jogegység biztosítását, hiszen megszűnt a végrehajtási joggyakorlat országos szintű irányításának leghatékonyabb módja.”

Korábbiakban kifejtett álláspontom szerint a Kúria - mint jogalkalmazó közhatalmi szerv – végzésének indokolása Alaptörvény-ellenes, döntése sérti az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésébe foglalt jogbiztonság követelményét, egyben pedig a felülvizsgálat iránti kérelem elutasításával veszélyezteti az Alaptörvény 25. cikk (3) bekezdésébe foglalt – a bíróságok jogalkalmazásának egységét biztosító – feladatának ellátását.

Szeretném felhívni továbbá a T. Alkotmánybíróság figyelmét arra, hogy - különösen a bírósági végrehajtók későbbiekben ismertetésre kerülő speciális jogállására tekintettel - a végrehajtás foganatosítása során a végrehajtó intézkedésével szembeni kifogást elbíráló másodfokú bíróság döntése ellen igénybe vehető rendkívüli jogorvoslati eszköz, vagyis egy a legmagasabb bírói fórum által biztosítható felülvizsgálat lehetőségének elutasítása, melynek következtében a Kúria nem teljesítheti a bíróságok jogalkalmazásának egységét egyedülálló módon biztosító feladatát e különösen érzékeny megítélésű témakörben - alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vet fel.

Álláspontom szerint ezen összetett alkotmányjogi probléma megítélése során kellő mértékben azt is figyelembe kell venni, hogy a bírósági végrehajtók az igazságszolgáltatási szervezetrendszer részeként, de egy profitorientált környezetben, az állam közhatalmi jogkörét igénybe véve - eljárásuk során állami kényszert alkalmazva - teljesítik jogszabály által meghatározott feladatukat. A végrehajtó által foganatosított eljárások keretében – egy nem megfelelően alkalmazott jogszabály (jelen ügyben konkrétan a Vht. 34. § (5) bekezdése) következtében - meglehetősen súlyos jogi/alapjogi sérelmek fordulnak elő.

Jogi álláspontomat e vonatkozásban is alátámasztja az alapvető jogok biztosának már korábban hivatkozott, AJB-210/2013. sz. ügyben készült jelentése, mely szerint az általam is kifogásolt Vht. 34. § (5) bekezdésének rendelkezése és annak végrehajtói/bírósági alkalmazása kapcsán az a gyakorlat alakult ki, hogy ha a végrehajtási eljárás már megindult, a végrehajtó abban az esetben is igényt tarthat a díjrendelet alapján a részére járó költség teljes összegére, ha az adós részéről a teljesítés bizonyítottan nem a végrehajtási eljárás eredményeként, hanem „azon kívül” történt.

Az AJB-210/2013. sz. ügyben készült jelentése szerint a Vht. 34. § (5) bekezdésében foglaltak alkalmazása nagyobb körülményt és fokozott alkotmányos garanciákat igényel, különös

tekintettel a tisztességes eljárás követelményeire, valamint arra, hogy az önálló bírósági végrehajtó valójában az igazságszolgáltatási szervezetrendszer része, aki tevékenysége keretében egy profitorientált környezetben közhatalmat gyakorol. Az alapvető jogok biztosának fent hivatkozott jelentéséből a Kúria elnökének szó szerint idézett sorai értelmében: „a Vht. 34. § (5) bekezdése is átgondolást igényel, ha a teljesítés valóban nincs összefüggésben a végrehajtási eljárással és ez bizonyítható (pl.: elkerülték egymást az egyes események és cselekmények), ilyen esetben felmerülhetne annak lehetősége, hogy a végrehajtó csökkentett összegű költségtérítésre tarthasson igényt.”

A bírósági végrehajtásról elmondható, hogy az a gazdálkodás, a gazdaság biztonságának és a jogbiztonság megteremtésének az egyik hatékony eszköze.

Az önálló bírósági végrehajtó működésének környezete és jellemzői, valamint az érdekeltségi rendszer jelentős kihatással vannak a működés alapjaira, valamint a végrehajtási eljárás foganatosításának egyes elemeire nézve. Alapvetően meghatározónak bizonyul az a tény, hogy a rendszerváltást követően a bírósági végrehajtók kikerültek a bírósági alkalmazottak köréből, és egyéb szervezeti formában működnek. Ez a szervezeti kialakítás létrejöttének pillanatától kvázi egyfajta „**profitorientált környezetbe**” helyezte a bírósági végrehajtókat, és ez az orientáció elemi hatással van az általuk végzett tevékenység gyakorlatára. A bírósági végrehajtó saját irodájának tulajdonosa. A bírósági végrehajtót, mint tulajdonost, és munkáltatót természetesen más érdekeltségi rendszer övezi, mint egy munkavállalót. A tulajdonos érdekét az elvart hozam és a nyereség maximalizálás fémjelzi, ami elvileg összeegyeztethetetlen a bírósági végrehajtás eszmerendszerével.

Ugyanakkor hasonlóan a közhatalom alapján eljáró közigazgatás működéséhez, a bírósági végrehajtási eljárás során a végrehajtó is közhatalmat gyakorol. Az önálló bírósági végrehajtók - jogszabályi keretek között (díjtáblázat figyelembe vételével) - saját bevételért dolgoznak, melyhez az állam közhatalmi jogkörét veszik igénybe, az állami kényszerrel használják fel. A végrehajtói szolgálat közhatalmi jellegét erősíti, hogy a szolgálatot a miniszteri kinevezés aktusa keletkezteti, és a kinevezés megtörténtével válik a természetes személy önálló bírósági végrehajtóvá. A kinevezés határozatlan időre, meghatározott székhelyre és meghatározott helyi bíróság mellé rendeli a szolgálatot teljesíteni az önálló bírósági végrehajtót. Nem utolsó sorban tehát az önálló bírósági végrehajtók is az igazságszolgáltatási szervezetrendszer részei.

Mindezek, különösen a bírósági végrehajtási eljárás célja és jellege nagy nyomatékkal támasztja alá azt, hogy a végrehajtással kapcsolatos jogi szabályozásnak és a végrehajtó eljárásának, továbbá a díjszabást jóváhagyó bírósági döntéseknek is meg kell felelniük az ismertett alkotmányos követelményeknek, a jogbiztonság elvének és a tisztességes eljáráshoz való jog követelményének.

Az alkotmányos követelményeket kielégítő jogi szabályozás és az ennek megfelelő jogalkalmazás nem csak az adós, de a végrehajtást kérő érdekeinek védelmét is szolgálja.

Az általam hivatkozott ügy megítélését – álláspontom szerint – a fentiekén túl jelentős mértékben befolyásolja az a tény, hogy a végrehajtási eljárásban számos visszasságot okozó visszaható hatályú jogalkotásra is sor került (többek között ilyen volt a bírósági végrehajtói díjszabásról szóló 14/1994. (IX.8.) IM rendelet visszaható hatályú módosítása.

Visszatérve a Kúria alapjogi és alkotmányossági szempontból kifogásolt végzésére, szeretném hangsúlyozni, hogy az Alkotmánybíróság gyakorlatában az az álláspont

tükröződik, amely szerint a jogorvoslati jogot az adott körülmények összefüggésében kell értelmezni és a jogorvoslat kérdését árnyaltan kell kezelni. Ennek kapcsán a jogorvoslathoz való jog hatékony érvényesítési lehetőségét követeli meg az Alkotmánybíróság gyakorlata. A jogorvoslat az adott körülményektől függően lehet egy- vagy többfokú, az adott jogág minősítése szerint rendes vagy rendkívüli jogorvoslat. A jogorvoslati jog meghatározott körülmények között való érvényesítéséről szóló jogszabályok, döntések alkotmányosságának megítélésénél lényeges szempont, hogy

- a jogvédelem hatékony legyen,
- e szabályok más alkotmányos jogok érvényesítését ne akadályozzák, és
- ne befolyásolják aránytalanul hátrányosan más alkotmányos elvek – így a jogállam, a jogbiztonság elvének – érvényesülését.

II. Az Alaptörvényt sértő törvényszéki végzés tárgyában

Előző beadványomban kértem a T. Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Debreceni Törvényszék 2.Pkf.21.470/2012/2. számú 2012. december 3-án meghozott és társaságunk által 2013. január 30-án kézhez vett végzés alaptörvény ellenességét, és semmisítse meg azt, mivel e végzés sérti az Alaptörvényt

- B) cikk (1) bekezdésébe foglalt jogállamiság elvéből fakadó jogbiztonsághoz való jogot, valamint
- a XXIV. cikk (1) bekezdésébe foglalt tisztességes eljáráshoz való jogot.

Alkotmányjogi panaszomat a Debreceni Törvényszék 2.Pkf.21.470/2012/2. számú végzésének alaptörvény-ellenessége vonatkozásában – elkésettség okán - visszavonom.

III. Kérelem

Kérem, hogy a fentiek figyelembe vételével a T. Alkotmánybíróság a 2011. évi CLI. törvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján szíveskedjen a Kúria Pfv.I.20.538/2013/2. számú végzésének alaptörvény-ellenességét az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésébe foglalt jogállamiság elvéből fakadó jogbiztonsághoz való jog szempontjából felülvizsgálni.

Tisztelettel:

Te